ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 285 **Τιμᾶται λεπτὰ 10.** ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΣΘΜΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

Πρωϊνὰ βάσανα τοῦ Βασιλάκη.

Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει πρωὶ πρωὶ νὰ σηκωθῶ διὰ νὰ προφθάσω τὸ ἀτμόπλοιον, ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισα μμάτι.

Ὅλα μοῦ ἔπταιον ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, οἱ γάτοι, οἱ σκύλοι, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ πετεινοὶ τῆς γειτονιᾶς μου μὲ τὰς φωνάς των μὲ εἶχον φέρει εἰς κατάστασιν θηριώδους θυμοῦ.

Τέλος σηκόνομαι· παρατηρῶ τὴν ὥρα καὶ βλέπω πέντε παρὰ ὀλίγα λεπτά.

Ἀπὸ τὴν βίαν μου νὰ ἐνδυθῶ χώνω τὰ δύο μου σκέλη εἰς τὸ πανταλόνι μου, τὸ τραβῶ ἐπάνω, δὲν ἀναβαίνει, στρέφω, τὸ παρατηρῶ καλὰ, καὶ βλέπω, ὅτι τὸ φόρεσα ἀνάποδα, τὰ μπρὸς πίσω.

Ὕπαγε διάβολε ὄπισθέν μου.

Ζητῶ τὸν λαιμοδέτην μου καὶ δὲν τὸν βρίσκω, βρὲ ὁ λαιμοδέτης, ποῦ εἶνε ὁ λαιμοδέτης μου. Πουθενά. Μὲ τὸν λύχνον στὸ χέρι, ὡς ἄλλος Διογένης ἀνθρώπον, ἤρχισα νὰ ζητῶ ἐγὼ λαιμοδέτην.

Μετὰ Λιμβικατωνείους ἐρεύνας ἀνακαλύπτω αὐτὸν εἰς κακὸ χάλι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, ὅπου τὰ γατιὰ τῆς γάτας μου τὸν εἶχον σύρει, ἐξασκούμενα ἐπ' αὐτοῦ τὸ πῶς δεῖ συλλαμβάνειν καὶ παίζειν ποντικούς.

Ἀφ' ἑτέρου τὸ σκυλάκι μου — διότι ἔχω καὶ ἐγὼ μικρὸν Κορομηλάδειον κτηνοτροφεῖον — εἶχε σύρει τὸ ἕνα παπουτσί μου ἐκτὸς τῆς θύρας τοῦ θαλάμου μου, ἐφ' οὗ ἀπεκοιμήθη ὡς ἐπὶ στρωμνῆς.

Ὡς ἐπίμετρον ὅλων τούτων, τοῦ πετρελαίου μου σωθέντος, ἡ λάμπα ἤρξατο κλαυθμηρίζουσα καὶ μετ' ὀλίγον μ' ἀφῆκε μόνον ἐν τῷ σκότει νὰ παίζω τὴν κωμῳδίαν ἐν τῷ σκότει συνέντευξιν τῶν ἐνδυμάτων μου.

Ἐνδυθεὶς ὅπως κι' ὅπως, διηυθύνθην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου φθὰς εὑρίσκω τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῖχον.

Ἐρωτῶ ἕνα ἐρυθρόδερμον κλητῆρα, ὃν ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν κάππα του βαρουχείου ὕπνου ἐξυπνῶ:—ἔφυγε κύριε κλητὴρ ὁ σιδηρόδρομος ἢ ἔκαμε στάσιν;

Ὁ κλητὴρ χασμώμενος καὶ τρίβων τοὺς ὀφθαλμοὺς μουρμουρίζει κάτι ἀσυνάρτητα ῥήματα. — Πῶς εἴπατε; ἐπαναλαμβάνω.

— Τί θέλεις, βρὲ ἄνθρωπε; μ' ἀπαντᾷ μετ' ἀγανακτήσεως, διότι τοῦ ἐχάλασα τὸν ὕπνον, δι' οὗ ἐπέβλεπε τοὺς νυκτοβίους ἐπισκέπτας τῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων.

— Ρωτῶ, ἂν ἔφυγεν ὁ σιδηρόδρομος.

— Μὰ ἂν κοιμᾶσαι σύ, ἐγὼ δὲν κοιμῶμαι, δόξα τῷ θεάν. Στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ φύγῃ;

Διάβολε. Τὴν εἶχα πάθει. Ἐν τῷ οἴκῳ μου, εἶχον ἐκλάβει τὸν λεπτοδείκτην ἀντὶ τοῦ ὡροδείκτου καὶ δι' αὐτοῦ εὗρον ὅτι ἦτο ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα.

Ὅπως διέλθω τὰς ὥρας μου μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ προσδιωρισμένη τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ σιδηροδρόμου ἔγινα νυκτερινὸς περιπατητικὸς φιλόσοφος.

Ἐκεῖ, παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον, μὲ συναντῶσι δύο ἕτεροι, περιπατητικοὶ καὶ οὗτοι, φαίνεται.

— Τί ὥρα, κύριε, κάμετε; μὲ ἐρωτᾷ προσηνῶς ὁ εἷς.

— Δὲν ἔχω, φίλε μου, ὡρολόγιον. Ἰδοὺ, τὸ Πανεπιστήμιον εἶνε πλησίον, μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλῆτε μὲ τοιοῦτον τρόπον;

— Ἔχομεν καὶ διδαχὴν εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς; Τότε λοιπὸν κ' ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι τὴν νύκτα δὲν ρωτοῦν ξένοι ξένον ἄνθρωπον τὴν ὥραν, διότι ὑπάρχουν καὶ νυκτοκλέπται.

Καὶ ἀποτόμως στραφεὶς ἔδην ταχεῖ βήματι πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου ἐτέθην ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ φρουροῦ, πρὸς ὃν ἐξήγησα τὸν κίνδυνον τῆς ἀπογυμνώσεώς μου.

— Τί παράξενο, μοῦ ἀπήντησεν οὗτος, νὰ ἦσαι καὶ σὺ κάνεις ἀπ' αὐτὰ τὰ παστρικὰ τσανάκια, κάτσε 'δώ, ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ ἄλλος σκοπὸς, γιὰ νὰ σὲ πάγω στὸν σταθμόν.—Βρὲ ἀμάν, κύριε σκοπὲ, εἶμαι καλὸς, θὰ πάγω στὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ὡς ἀνταποκρι-

τῆς τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*.—Βρὲ μὴ χάνεσαι μὲ τὰ λόγια. Ἐδὼ θὰ κάτσῃς, δὲν τ' ἀκούω 'γὼ αὐτά.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἑκούσιος αἰχμάλωτος ἀμειλίκτου σκοποῦ.

— Ἄφησέ με, ἀδελφὲ, τῷ ἐπαναλαμβάνω, ἰδοὺ καὶ τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ὁ σκοπὸς λαμβάνει καὶ παρατηρεῖ αὐτὸ ὑπὸ τὸν φανόν.

— Σὲ πιάσαμε, ἀναβοᾷ, αὐτὸ τὸ εἰσιτήριον εἶνε διὰ δύο ἄτομα, ἕνα ἀνδρικὸν καὶ ἕνα γυναικεῖον. Ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα ;

— Τὴν ἔχω σπίτι.

— Στὰ σπίτια βρίσκει κανεὶς ὅσας γυναῖκας θέλει.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, εἶδα καὶ ἔπαθα ὡς ποῦ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω.

—

Ἄλλο μαρτυρολόγιον ἐν Πειραιεῖ.

Τῆς ὥρας ἐλθούσης κατέρχομαι εἰς Πειραιᾶ. Ἐκεῖ ἔμελλον νὰ παραλάβω φίλην τρίτης οἰκογενείας, τὴν ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ μου ἀναφερομένην.

Ὑπάγω εἰς τὸ σπῆτί της.— Πάει, μοῦ λέγουν, μὲ ἄλλην οἰκογένειαν καὶ σὲ περιμένει μέσα.

Καλὸ κι' αὐτό. Ἂς πᾶμε νὰ φᾶμε κάνένα πατσά.

Εἰσέρχομαι εἰς τὸ πρῶτον μαγειρεῖον καὶ διατάσσω τοιοῦτον.

Μοῦ κομίζεται ἕνα ξέχειλο πιάτο, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν πλουσιοπαροχίαν του. Τρώγω ὡς λαίμαργος, περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ λουκουλείου μου προγεύματος παρετήρησα μετὰ φρίκης τὸν πρασινωπὸν ζωμόν.

Φεύγω βλασφημῶν καὶ ἐπιβαίνω λέμβου χωρὶς νὰ συμφωνήσω, ὅταν δὲ ἀνῆλθον τὴν τοῦ ἀτμοπλοίου Γουδῆ κλίμακα, ὁ βαρκάρης μὲ σταματᾷ συλλαμβάνων με ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ φορέματος —Ἀφεντικό, ξέχασες νὰ πληρώσῃς. Τοῦ δίδω ἕνα φράγκο, ἐν πεποιθήσει ὅτι τοῦ ἔδωκα πολλά.

— Τί εἶνε αὐτό ; μ' ἐρωτᾷ οὗτος μετὰ δυσαρεσκείας.

— Νά, εἶνε φράγκο.

— Ἕνα φράγκο ; Πάρτο πίσω καὶ δός το γιὰ τὴ ψυχὴ τῆς μάνας ἢ σὲ κάνένα φτωχό.

— Καὶ τί ἀγαπᾷς νὰ σοῦ 'δώσω ;

— Δός ἐκεῖ ἕνα τάλληρο καὶ πάλι νὰ ἰδοῦμε. Εἶχα νὰ παραλάβω ὀξω τόσους ἐπιβάτας, καὶ γιὰ νὰ σὲ φέρω μέσα, ἐπειδὴ βιάζεσαι, ἔχασα τὸν παρᾶ μου.

— Μὰ, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ποῦ βρισκόμαστε, στὴ Καλκοῦτα, στὸ Μαρόκο, στὴ Σμύρνη, στὴ Κόρινθο ἢ στὸ Καλαμάκι τέλος πάντων, ὅπου οἱ βαρκάριδες ζητοῦν νὰ σοῦ πάρουν καὶ τὴ σκούφια ἀπὸ τὸ κεφάλι ;

— Τόση εἶνε ἡ διατίμησις, ἀλλέως ἔμπα μέσα νὰ σὲ βγάλω ὀξω, νὰ πληρώσῃς καὶ τὸν ναῦλο τῆς ἐπιστροφῆς, ἂν σ' ἀρέσῃ.

Εἶχα ἀπόφασιν νὰ πιασθῶ, νὰ πέσω στὴ θάλασσα, ὄχι ὅμως νὰ ἐπιτρέψω νὰ μὲ λῃστεύσῃ ἕνας βαρκάρης, ἐν μέσῳ λιμένι Πειραιῶς, ὁπότε ὁ καμαρῶτος τοῦ ἀτμοπλοίου Σπῦρος κατελθὼν ἐρωτᾷ καὶ μανθάνει τὰ τρέχοντα.

— Δός του, μοῦ εἶπε, δύο δεκάρες, στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν λεμβοῦχον, μασκαρᾷ τῷ εἶπε, κρεμνίσου ἀπ' ἐδώ.

Ὁ λεμβοῦχος ἔλαβε τὸ εἰκοσάλεπτον καὶ ἀπῆλθεν εὐχαριστῶν.

Ἀνῆλθον. Ζητῶ τὴν ντάμα μου ἐδῶ, τὴν ζητῶ ἐκεῖ, πουθενὰ δὲν φαίνεται.

Ἦτο ἐπὶ τῆς *Κρήτης* τοσοῦτον γυναικολόγι, τοσοῦτοι ἐπιβάται, ὥστε ἔχανε ἐν αὐτῷ τὸ παιδὶ τὴ μάνα του καὶ ἡ μάνα τὸν πατέρα.

Τὸ κατάστρωμα ἦτο τίγκα. Τὸ ὕψωμα τῆς πρώρας γεμάτο, τὸ ὑπέρστρωμα τῆς Α'. θέσεως πληρέστατον, τὸ δεύτερον ὑπέρστρωμα τοῦ πλοιάρχου ἐπίσης πλῆρες, ὡς καὶ τὸ τρίτον δῶμα, ὁ ὕψιστος τοῦ πλοιάρχου ἐξώστης καὶ οὗτος πληρέστατος.

Κάτω ἐπίσης αἱ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας *θέσεως θέσεις* εἶχον ἐξ ἐφόδου ἐκπορθισθῆ ὑπὸ τῶν κυριῶν. Ἡ *Κρήτη* δὲν ἦτο ἀτμόπλοιον, ἦτο ἔκθεσις Ὀλυμπιακὴ γυναικῶν.

Στραβὲς, κουτσὲς, ἀσχήμαι, ὡραῖαι, ὅλαι εἶχον συναχθῆ εἰς τὴν *Κρήτην* τοῦ Γουδῆ, εἰς τὴν ὡραίαν *Κρήτην*, ὡς εἶνε καὶ ἡ φερώνυμός της νῆσος.

—

Τὰ κατὰ τὸν διάπλουν.

Ἀπήραμεν τοῦ Πειραιῶς. Ὁ Σουρῆς ἐγαύγιζεν ὡς κυνάριον κλαψάρικο ζητῶν θέσιν νὰ καθήσῃ τούλάχιστον, καὶ ὁ Ραμπαγᾶς περιεφέρετο ὡς μολοσσὸς μ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ στὸ χέρι καὶ μολυβδοκόνδυλον ἀπ' τὸ ἄλλο, ὡς γελοιογραφία ἐν περιφερείᾳ ἀνακριτοῦ, σημειῶν ἐπιδεικτικῶς τὰ μὴ ἄξια σημειώσεως, τὰ μὴ μᾶλλον γελοῖα, διότι ἂν ταῦτα ἔβλεπε, πρῶτον πάντων ὤφειλε νὰ γελωτοποιήσῃ ἑαυτόν, ἀκούων ἀκροβολιστικῶς:—Ἐκεῖνος ἐκεῖ, τὸν βλέπετε, ἐκεῖνον τὸν χονδρὸν καλὲ μὲ τὰ χαρτιὰ στὸ χέρι, εἶνε ὁ *Ραμπαγᾶς*. Μία μοδίστα : Καὶ τί τὰ θέλει τὰ χαρτιά ; Θὰ πάρῃ ἀχνάρια ;—Ἄλλη ξεπεπαχτή : Τὸ παρὰ 'πῆρε ἀπάνω του.—Εἰς νεανίσκος, μέλλον δάσκαλος καὶ Ὀρφανίδης τοὐπίκλην : Τί γελοῖα φιγοῦρα εἶνε πάλι αὐτή ; θέλει νὰ τὸν μάθῃ ὁ κόσμος πῶς τάχα αὐτὸς εἶνε ὁ *Ραμπαγᾶς* ; Ὦ χάλια καὶ κατκντιαῖς ; — Ἐγώ : Τίποτε, κύριε, παίζει τὸ μέρος του ἐπαξίως τοῦ ὀνόματός του.—Τρίτος ἀνώνυμος, ἵνα μὴ τὸν ὀνομάσωμεν : Δὲν ἀξίζει δὰ νὰ γίνεται καὶ τόσος λόγος διὰ τὸν *Ραμπαγᾶ* μόνον, ἐδὼ ἔχομεν νὰ ἴδωμεν μοῦτρα πολὺ σπουδαιότερα αὐτοῦ. — Καὶ ἄλλος : Βρὲ ἀδελφὲ, πᾶμε νὰ παρακαλέσωμεν τὸν καπετὰν Γουδῆ νὰ τὸν στήσῃ *μπομπρέσο*, στὴ πλώρη τοῦ καραβιοῦ του, γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος καλλίτερα. Καὶ τὰ ἤκουε ὅλα αὐτὰ ὁ Κλεάνθης καὶ ἔκαμνε πῶς δὲν ἀκούει.

Ἑκάστη θέσις τῆς *Κρήτης* εἶχεν ἀμέσως ἐκ τοῦ προγείρου ὀνοματοποιηθῆ. Τὸ κατάστρωμα, ἐν ᾧ πλεῖσται χαρίεσσαι δεσποινοδεσποινίδες εἶχον ἐγκαθιδρυθῆ, ἐπεκλήθη *Κάτω παράδεισος*. Ἡ *αἴθουσα* τῆς πρώτης θέσεως ἡ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, *σάλα φιγουριτῶν*, αἱ κάτω θέσεις, *Σαρδαναπάλου δώματα*, τὰ ἄνω, τὰ *ὑπερστρώματα*, τὸ μὲν πρὸς τὴν πρύμνην, *Πλατεῖα Συντάγματος*, τὸ πρὸς τὴν πρῶραν, πλατεῖα *Ὁμονοίας*, τὸ ὑπὲρ τούτου ὑπερῶον τοῦ πλοιάρχου *Λυκαβητὸς*, ἡ γέφυρα ἡ συνδέουσα τὰς πλατείας Ὁμονοίας καὶ Συντάγματος, ἡ μικρὰ ἐκείνη Ἐσκνίδα, *Ὁδὸς Σταδίου*. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ὁ Κάτω *Μαχαλᾶς*, τὸ ἄνωθεν τῆς πρώρας κατάστρωμα.

Καὶ ἤκουες : — Πᾶμε στὸν Λυκαβητό, εἶνε ἐκεῖ ἕνα δυὸ *κομμάτια*, θεός. — Κάνε δουλειά σου, κάτω, στὴ σάλα τῶν φιγουριτῶν, σοῦ εἶνε κάτι πράγματα, . . ἀειντε ντέ. — Κολοκύθια, στὴ πλατεία τοῦ Συντάγματος εἶνε κελοπουριῶν τὸ ἀνάγνωσμα, θεαῖς.— Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, στῆς *Ὁμονοίας* ἔχουν ξεπέσει, — ψυχή μου στὰ Πατήσια, ποῦ εἶνε ὁ δρόμος ἴσα — πᾶμε 'κεῖ, εἶνε ἐλευθέρα Κέρκυρα, εἶνε ὅλαις ἐκεῖ χωρὶς καβαλιέρους ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ καπετὰν Ἀνδρέα, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰς συμμαζέψῃ.— Καὶ τί εἶναι ὁ καπετὰν Ἀνδρέας, κάνεις ἐπόπτης ; Ὤχ ἀδελφὲ, δὲν ἀφίνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του.

Αἴφνης ἀκούεται ἐκ χιλιοστόμων στομάτων μία γε-

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

—

(Ἴδε ἀριθ. 284).

Κρεμασμένος σὰν σταφύλι ἐκ τοῦ δένδρου, αἰωρούμην ἐπί τινα λεπτὰ ἐν φόβῳ πολλῷ, ὅτε ἀπαυδήσας ἀφῆκα ἑαυτὸν νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς σάπιος καρπός.

Μ' ἐλυπήθη ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀραπίνα, ἥτις ἔσπευσε νὰ μοὶ παράσχῃ τὰς πρώτας περιποιήσεις, διότι καὶ ὡς ἐκ τοῦ βρόντου καὶ ὡς ἐκ τοῦ φόβου εἶχον λιποθυμήσει ἀληθῶς.

Ὅταν συνῆλθον εὑρέθην ὑπὸ τὸ ἱστορικὸν κιόσκιον, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τουρκοπούλας μου ἔχων τοποθετημένην.

Αὕτη μὲ ἐθώπευε ἐλαφρῶς τὸ μέτωπον καὶ διευθέτει μετὰ στοργῆς τὴν καταχωματωμένην κόμην μου.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχα σπάσει τὰ μοῦτρά μου ὥστε νὰ τῆς κάμω κακὴ φιγοῦρα.

— Καλὰ εἶσαι ; μὲ ἠρώτησε μετά τινος στοργῆς, ἥτις καθιστᾷ τόσον γλυκείας τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τὰς ἐπιτετηδευμένας ἔτι αὐτῶν περιποιήσεις.

Ἐγὼ ἤγειρον τὴν κεφαλήν, περιεπλάνησα ἔνθεν κἀκεῖθεν τὸ βλέμμα μου περίφοβον καὶ ἀφοῦ οὐδὲν τὸ ἀπειλοῦν με εἶδον περὶ ἐμὲ, ὑπετραύλισα ὡς χαϊδεμένο παιδὶ πρὸς τὴν τουρκοπούλάν μου :

— Ποῦ εἶμαι ;

— Ἐδώ, πουλάκι μου, ἐδὼ, στὰ γόνατά μου.

— Μονάχος ;

— Ὄχι, εἶναι ἡ Φατμὲ ποῦ σὲ τρόμαξε. Γύρισε νὰ τὴν δῇς τὴν καϋμένη πῶς κλαίει.

— Ποία Φατμέ ;

— Νὰ, τὴν πιστή μας ἀράπισα.

Τὸ ὄνομα καὶ μόνον αὐτῆς μὲ ἔκαμε ν' ἀναπηδήσω.

— Τοῦρκα, ἀνεβόησα, ἐδὼ εἶσαι ἀκόμη ; Ἔτσι μούρχεται νὰ σὲ σκωτώσω. Σὺ μοῦ τἄκαμες ὅλα ;

— Ὄχι, ἐψιθύρισεν ἡ μαύρη — φαίνεται ὅτι ἤρχισε νὰ μὲ φοβᾶται — ἐγὼ δὲν φταίγω, ἔτσι μοῦ εἶπε νὰ κάμω ἡ ἐφέντισσα καὶ ἔτσι ἔκαμα.

— Ποία, μωρὴ, ἐφέντισσα ; Ποῦ εἶνε ὁ πασσᾶς, νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα τὰ μασκαραλίκια ὅσα μοῦχεις καμωμένα, μπόησσα ;

— Σύχασε τόρα, διέκοψεν ἡ τουρκοπούλά μου, καὶ ἐγὼ ἔτσι γιὰ χωρατὰ τῆς εἶπα νὰ ἔλθῃ νὰ φωνάξῃ, πῶς τάχα ἦλθε ὁ πασσᾶς γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃς.

— Ἔτσι ; Εὖγέ σου, κυρία μου. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ἀστειότης σου ἦτο πολὺ ἄδικος, διότι νὰ ἤμην εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ μὲ συνελάμβανεν ὁ πατὴρ τῆς ἐρωμένης μου μετ' αὐτῆς, μόνον, μέσα στὸ σπίτι του, ἔστω καὶ τὸ μεσονύκτιον ἀκόμη, δὲν μὲ ἔμελε, τοῦ ἔλεγα *τὴν πέρτω* καὶ ἐτελείωνε ἡ δουλειά· ἀλλὰ νὰ βρίσκωμαι εἰς ξένον τόπον καὶ μάλιστα εἰς ἐμπόλεμον, εἰς κῆπον χαρεμίου, εἰς χεῖρας ἑνὸς αἱμοβόρου πασσᾶ αἰχμάλωτος, καὶ νὰ μὲ συλλαμβάνῃ αὐτὸς ὁ πασσᾶς μαζὺ μὲ τὴν κόρη, ἔχοντα κρυφαῖς κουβέντες μέσ' τὸ σπίτι του, νομίζω, ὅτι ἡ θέσις μου δὲν θὰ ἦτο τόσον καλή. Τοιαύτας ἀστειότητας, παρακαλῶ, ἄλλοτε νὰ μὴ τὰς κάμετε.

— Αἴ τόρα, δὲν πειράζει.

— Ὡραῖα ! Ἀκοῦς ἐκεῖ δὲν πειράζει ; Διὰ σᾶς βέβαια δὲν πειράζει, δι' ἐμὲ ὅμως ποῦ κατασκοτώθηκα, πειράζει καὶ πολύ.

— Ἔλα, σῶπα, μόνον ποῦ δὲν κλαῖς.

— Καὶ εἶνε νὰ μὴ κλάψῃ κάνείς ; Μόνον πῶς δὲν ἔβγαλα κάνένα χέρι μου, πῶς δὲν ἔσπασα κάνένα πόδι μου, νὰ πάγω μ' ἕνα πόδι εἰς Ἀθήνας, ὡς Τοπὰλ πασσᾶς, πάλι καλὸ εἶνε.

— Πῶς, ἀνεκραύγασεν ἡ τουρκοπούλά μου, θὰ πᾶς στὴν Ἀθήνα ; Καὶ μένα ποῦ θὰ μ' ἀφήσῃς ;

— Μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ κάμνες θὰ σ' ἀφήσω βέβαια, τόρα τὸ κατάλαβες ;

— Ὄχι, δὲν μοῦ φεύγεις, ὄχι, δὲν σ' ἀφίνω νὰ μοῦ φύγῃς, ὄχι, ποτὲ, καλλίτερα νὰ 'πῶ τοῦ πατέρα μου τοῦ πασσᾶ, νὰ σὲ βάλῃ φυλακὴ παρὰ νὰ μοῦ φύγῃς, εἶπεν ἡ τουρκοπούλά μου σχεδὸν μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς.

Ἤρχισαν, παρατηρεῖτε, αἱ ἐρωτικαὶ φιλοφρονήσεις καὶ τὰ παράπονα, ἡ ἔκφρασις ὅμως τοῦ μεγάλου αἰσθήματος τῆς τουρκοπούλας μου, ἡ ξεσπάσασα, εἰς τὸ : θὰ τὸ 'πῶ τοῦ πατέρα μου νὰ σὲ βάλῃ φυλακὴ, γιὰ νὰ μὴ τῆς φύγω, μὰ τὰ γόνατά της, ἐφ' ὧν ἀναίσθητος ἐπανεπαύθην πρὸς στιγμὰς, δὲν μοῦ ἤρεσε ποσῶς, διὸ καὶ ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω :

— Τὸ λέγεις μὲ τὰ σωστά σου αὐτό ; Νὰ μὲ βάλῃς φυλακή ; Κυρία μου, μ' ὅλη μας τὴν ἀγάπη, καθόλου δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειὰ, καὶ πρόσεξε καλὰ παρακαλῶ, νὰ μὴ τύχῃ καὶ μοῦ τὴν φτιάσῃς, διότι θὰ σκοτωθῶ, καὶ ἔχε σὺ τὸ κρῖμα. Σοῦ τὸ λέγω.

— Ἔννοια σου, ἔννοια σου, σοῦ χωρατεύω.

— Μὰ τέλος πάντων πολὺ ἄσχημα ἀστεῖα μοῦ κάμεις· αὐτὰ δὲν λέγονται ἀστεῖα, αὐτὰ πεθαίνουν τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκαθέσθην παρὰ τῇ τουρκοπούλᾳ μου, ἐννοεῖται τῇ προσκλήσει της.

Ἔλα 'δὼ σὺ, εἶπον, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν μαύρην ἐπιτακτικῶς,— εἶχα, δὲν ξέρω πῶς, παραπάρει φόρα— 'πές μου, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ λέγω 'γὼ ἢ νὰ σὲ διώξω ;

νική κραυγή : — **ψάρια, ψάρια!** Τί εἶχε συμβῇ ; Ἡ Κρήτη εἶχε καταφθάσει τὴν πρὸ τετάρτου ἐκπλέουσαν *Μακεδονίαν* τῆς αὐτοχειροτονήτου Πανελληνίου ἑταιρίας τοῦ κ. Καλλιγᾶ καὶ Συντροφίας καὶ ἀντιπαρῆλθεν αὐτήν. Φανταζόμαι τί φούρκα ποῦ θὰ τὴν εἶχεν ὁ πλοίαρχος αὐτῆς.

Ὑπερηφάνως ἡ *Κρήτη* διασχίζουσα τὰ κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ ἔπλεεν εὐθὺ πρὸς τὸ Καλαμάκιον;

Ἡ θάλασσα διεγείρει τὴν ὄρεξιν, πάντες δὲ ἤθελον, ἐζήτουν, ἀπῄτουν νὰ φάγωσιν. Ἀλλ' οὔτε θέσιν νὰ καθίσωσιν εἶχον, οὔτε οἱ μάγειροι μ' ὅλην τὴν καλήν των θέλησιν νὰ τοὺς προφθάσωσιν ἠδύναντο. Αἱ γυναῖκες μάλιστα ἔτρωγον, ἔτρωγον καὶ χορτασμὸν δὲν εἶχον.

Ἰδοὺ ἡ Σαλαμίς. Ἰδοὺ ὁ *Ἀράπης* τοῦ Πουμπουλῆ, ἐν ᾧ ὁ Περσικὸς στόλος τὰς ἀγκύρας κατέρριψε κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπερχόμενος. Ἡ τρόπις τοῦ πλοίου ἡμῶν διασχίζει τὰ αὐτὰ κύματα, ἅτινα πρὸ χιλιετηρίδος διέσχισαν τοσαῦται πολυκώπων τριήρεων τρόπιδες. Πόσα ναυάγια Περσῶν ἐνέχει ὁ πυθμὴν ὃν διαυλακίζομεν.

Ἐν τούτοις εἰσεπλεύσαμεν εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Καλαμακίου, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὁποίου ὥρμουν τὰ πρὸ ἡμῶν καταπλεύσαντα ἀτμήρη σκάφη. Ἤρχισαν αἱ διαλέξεις.

— Κύριος οἶδε πόσα θὰ μᾶς ζητήσουν γιὰ νὰ μᾶς βγάλουν ἔξω, λέγει τις.

— Νὰ τοὺς βγάλω τὰ ἰμμάτια, ἀπαντᾷ ὁ γνωστὸς Σαμαρούπας, δὲν τὰ τρώγω καλλίτερα;

Γενικὴ σύγχυσις καὶ ἀλαλαγμὸς ἐπεκράτει πανταχοῦ.

— Ἐδῶ, Ἑλένη, αἴ, οὔ, ποῦ πᾶς ἀπ' ἐκεῖ ; Ἑλένη! Πάει, χάθηκε.

— Κατῆνα, σιγὰ, σιγὰ, μὴν ἀπομακρύνεσαι γιατί θὰ σὲ 'πατήσουν.

— Παῦλο, ἔχε τὸν νοῦ σου στῆς τσέπαις.

— Ἀσπασία, Ἀσπασία, ποῦ τρέχεις, καλέ, θὰ πέσῃς στὴ θάλασσα.

— Βρὲ εἶδες τὸν Γιῶργο, τὸν Παῦλο ;

— Ποῦ νὰ τοὺς ἰδῶ, χαθήκαμε.

Ἡ μαύρη ἐγονυπέτησε πρὸ ἐμοῦ, ἔκυψε τὴν κεφαλήν της καὶ ὑπεψιθύρισεν ἱκετευτικῶς.

— Γίνε τσελάτης, καὶ πάρε τὸ κεφάλι μου, στὰ χέρια σου κρέμετε.

— Ἐ σήκω ἀπάνω, ἀνεβόησα μετ' ἀγανακτήσεως, κ ἐγὼ δὲν εἶμαι μπόγιας νὰ πέρνω τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ φέρω εἰς θεογνωσίαν νὰ μὴ φτειάνῃς ἄλλοτε τέτοιοις κασκαρίκιαις. Ξέρεις, εἶμαι πολὺ καλός, ἀλλὰ εἶμαι καὶ πολὺ αὐστηρὸς κάμμιὰ φορά. Χωρατὰ, χωρατὰ, μὰ μπὸκ, χωρατά. Σοῦ δίνω ἕνα χαστοῦκι καὶ πᾶς παρακάτω. Βρὲ, διάολε. Ἄλλο δὲν μᾶς ἔμεινε, παρὰ νὰ μᾶς βάλουν κ' ἡ δοῦλες κάτω.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παληάνθρωπος.

— Διάβολε, καὶ αὐτοὶ κρατοῦν τὸ φαγεῖ.

— Ὦ καϋμένε καὶ σὺ, βρίσκομε ἔξω. Ἀπὸ φαγεῖ νοιάζεσαι ;

Ἡ ἀποβίβασις ἐν μέσῳ θορύβου πολλοῦ ἤρξατο.

Ἐκ τῆς παραλίας ἐπὶ πασαλίσκων εἶχον πήξει τεσσαράκοντα μέτρων ἀποβάθραν ξυλίνην ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἐπὶ ταύτης παρέταξαν ἑκατέρωθεν ἀκροβολιστικῶς γάστρας χονδρὰς μὲ δάφνας καὶ πευκάκια, ἐπὶ δὲ τῶν στύλων ἐκυμαίνετο καὶ ἀπὸ ἕνα κουρέλι δίκην σημαίας.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἀποβάθρας ταύτης ἀνέμενον ἐρυθρόδερμοί τινες κλητῆρες καὶ δύο τρεῖς σταυρωτίδες ἀξιωματικοὶ τοὺς βασιλεῖς.

Ἡ λέμβος μᾶς φέρει πρὸς τὴν προνομιοῦχον ταύτην ἀποβάθραν.

— Εἴσθε ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους ; Ἐρωτᾷ ὁ κὺρ Μοίραρχος.

— Ὄχι.

— Αἴ, τότε, βάρδα, τραβᾶτε κάτω, ἐκεῖ κάτω, στὴν ἀμμουδιὰ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους.

— Ἀπὸ δὼ θὰ βγοῦν, φαίνεται, ἀπαντᾷ ὁ βαρκάρης, τὰ μεγάλα γαϊδούρια.

Ἀποβαίνομεν στὴν ἀμμουδιὰ καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὸν τόπον τῆς τελετῆς.

Ἦτο οὗτος περιπεφραγμένος ἀπὸ σανιδοκάγκελα, ἀπαράλλακτα ὡς περιφράσσουν οἱ χωρικοὶ τὰ κηπάριά των διὰ νὰ μὴ καταπατῶνται.

Ὅλον τὸ πλῆθος εἰσπηδήσαν τὸ περίφραγμα τοῦτο εἰσήλασεν εἰς τὸν ἐν αὐτῷ χῶρον καὶ περιτριγύρισε τὴν βασιλικὴν ἐξέδραν.

Ἦτο ἀριστούργημα φιλοκαλίας αὕτη. Δηλαδὴ, τέσσαρα πατερὰ ἐφ' ὧν εἶχον ἁπλωθῆ κουρελιασμέναις τινὲς σημαίαις, ξέθωρες, λαδωμέναις καὶ ποντικοφαγωμέναις.

Ὑπὸ τὴν πολυχρώματον ταύτην τέντα ἔκειτο τράπεζα κεκαλυμμένη μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι. Ἐπὶ ταύτης κατέκειτο μικρὸς σωρὸς πελεκυμένων ξυλαρίων. Σκαλιστήρια, κλαδευτήρια, μανιαβελάκια, ἀξινάκια, καὶ ἄλλα ποικίλα καὶ διάφορα παιδαριώδη παίγνια.

— Τί εἶνε αὐτά, ἐρωτῶ εἰς παρατυχόντα χωροφύλακα. Αὐτὰ εἶνε σὰν τὰ ἀγιοβασιλειάτικα τοῦ Σκληβανίτη παιχνιδάκια.

— Εἶνε δῶρα γιὰ τὰ βασιλόπουλα νὰ τὰ ἔχουν νὰ παίζουν, ἀπαντᾷ ὁ χωροφύλαξ.

— Ὄχι, διέκοψεν ἄλλος, μ' αὐτὰ θὰ σκάψῃ ὁ βασιλεὺς τὰ χώματα.

— Ὦ, ὦ, νὰ νὰ, βρέεέ! Νὰ καὶ τὸ ἀσημένιο καροτσάκι.

Ἦτο τοῦτο μονότροχον φορεῖον, ἀπαράλλακτον ὡς ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν οἱ μπακάλιδες, ἴσον τὸ μέγεθος μὲ τὰ ἀμαξάκια τῶν νηπίων, ἅτινα σύρουσιν αἱ παραμάνες. Τὸ ἔλασμα τοῦ τροχοῦ καὶ τὰ καρφιὰ αὐτοῦ ἦσαν ἀπὸ ἀργὰν—πλακί. Ἐν αὐτῷ μικρὸν φτυαράκι ἐπίσης εἶχε τὸ κάτω μέρος ἐξ ἐστιλβωμένου λευκοσιδήρου.

— Καὶ θέλουν νὰ μᾶς τὰ πωλήσουν τόρα αὐτὰ τὰ μωρακίσα κορορέξαλα γιὰ ἀσίμη ;

— Μωρὲ εἶνε ἀπὸ τσίγκο γυαλισμένο, ἢ ἀπὸ μολύβι πελεκητό.

— Καταξοδεύτηκε πάλι ὁ Τύρ.

Ὀλίγα βήματα πρὸ τῆς γραφικῆς σκιάδος ὑψοῦτο χαμηλὴ πυραμὶς περιτετυλιγμένη καὶ διὰ βεβαμμένων σημαιῶν, λάκκος δὲ κάτωθεν αὐτῆς ἔχαινε, ἕτοιμος νὰ

δεχθῇ τὸν ἱστορικὸν θεμέλιον λίθον ἐφ' οὗ ἡ ἔτι ἱστορικωτέρα ἐπιγραφὴ γέγλυπται.

Ἐν τοξοειδεῖ γραμμῇ εἶχον πηχθῆ ὑψηλοὶ πάσσαλοι, εἰς τὰ ἄνω ἄκρα τῶν ὁποίων μία λουρίδα πανὶ ἀμερικάνικο ἔφερε τὰς ἱερογλυφικὰς ἐκείνας ἐπιγραφάς :

Ζήτω ἡ βασίλισσα, ζήτω ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ζήτω τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ζήτω ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος, ζήτω ἡ βασίλισσα, ζήτω ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

— Βρὲ τ' εἰν' τοῦτα, βοᾶ τις.

— Κᾶτι προτιμᾶ βλέπω τὴν βασίλισσαν τοῦ βασιλέως, ὁ κὺρ Τύρ ;

— Αὐτὸ λέγεται ἀβροφροσύνη πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον.

— Τί εἶνε πάλι ἐκείνη ἐκεῖ ἡ μεγάλη παράγκα, μὲ τὰ σανίδια.

— Ἐκεῖ θὰ γίνῃ τὸ γεῦμα.

Ἡ διασκευὴ ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ μεγάλου τούτου παραπήγματος ἦτο ὡς καὶ ἡ τῆς ἐξέδρας κεκαλυμμένη, δῆλον ὅτι, διὰ σημαιῶν πεπαλαιωμένων.

— Ἄειντε μορὲ πάλι, Διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τὴν ἔκαμες τὴ φιγουρίτσα σου, εἶχες δὲν εἶχες μᾶς ξεφούρνισες τὰ παληοκούρελά σου γιὰ σημαίαις γερινὲ, ἐφώνησεν ἐνθουσιωδῶς ἐπίστρατος μὲ φασάκι.

Τὰ πυροβόλα κροτοῦσιν, αἱ δὲ βασιλικαὶ λέμβοι ἀποβιβάζουσι τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Οἱ χωρικοὶ ἄρχονται ἀσθενῶν ζητοκραυγῶν τινῶν ἐπὶ βραχὺ καὶ εἶτα σιγῶσι.

— Μωρὲ ζήτω καὶ τοῦ βασιλειὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, κραυγάζει φουστανελᾶς τις.

Τὴν ἐξέδραν, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ ψαλῇ ὁ ἁγιασμὸς, εἶχον κυκλώσει ὡς τιμητικὴ φρουρὰ ὑψιγένεθλαί τινες κυρίαι παρδαλὰ ἐνδεδυμέναι ἐνδύματα. Αἴσθησιν ἰδίως προὐξένησε τοῖς χωρικοῖς τὸ τριανταφυλόστικτον φόρεμα τῆς κ. Τύρ.

— Δὲν σοῦ φαίνεται σὰν πάπλωμα μὲ κλάδες ; ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Γιὰ κουρτίνες θὰ ἔκαμε καλλίτερα.

Καυγᾶς καυγᾶς!!

Ὁ κ. Κένταυρος τῷ ὄντι εἶχεν ἔλθῃ εἰς ῥῆξιν μετὰ γάλλου τινὸς ἐλλείψει ἀβροφροσύνης. Ὀλίγαι μπαστουνιαῖς τίναξαν τὸ τοῦ γάλλου ἔνδυμα καὶ τὸ πρᾶγμα ἡσύχασε.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεροτελεστίας ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ λεγομένου ἀργυροῦ πτύου λαβὼν ἔρριψεν ὀλίγην ἄμμον εἰς τὸ καροτσάκι, τοῦθ' ὅπερ ἔπραξε πᾶσα ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Εἶτα ὁ κ. Τρικούπης, δίκην μπακαλοπαίδου, ἔσυρε τοῦτο, ὅπως τὸ φέρῃ ὑπὸ τὴν πυραμίδα, μόλις ὅμως ποιεῖ βήματά τινα σκοντάπτει καὶ τὸ ἀνατρέπει.

— Αἴ, αἴ, φωνοῦσι, δὲν κάνεις γιὰ μπακάλης.

— Κουράγιο, νὰ ἰδοῦμε πόσων ἵππων δύναμιν ἔχεις.

Εἶτα ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἀκολουθουμένη ὑπὸ ὅλου τοῦ πλήθους διηυθύνθη παρά τινι χάνδακι, ὅπου τὸ ἠλεκτρικὸν σύρμα, δι' οὗ ἤθελον ἀνατιναχθῇ οἱ ὑπόνομοι, ἦσαν δὲ οὗτοι ἐπὶ κατωφερείας λοφίσκου τινός. Παρέρχονται λεπτά τινα καὶ οὐδὲν γίνεται. Ἤρχισαν πάλιν αἱ φωναί.

— Ἴσκα! — Φοβήθηκεν ἡ βασίλισσα καὶ ἔφυγε.— Μωρὲ δὲν ἔχουν τίποτε καμωμένα, πᾶμε νὰ φύγωμε. —Μπαίλντησα.

Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, ὁ δὲ κονιορτὸς, ὁ φριχώδης ἐκεῖνο κονιορτὸς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ τῶν Ἀθηνῶν εἶναι μηδὲν, εἶχε μεταβάλλει τοὺς ἐπενδύτας πάντων εἰς φαιούς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠκούσθησαν κρότοι τινὲς καὶ ἐφάνη ὀλίγος καπνός. Τὸ θέαμα τὸ φοβερὸν τῶν ὑπονόμων ἐτελείωσε καὶ αὐτό. Ζητοῦσι παράπτηγμά τι νὰ δροσίσωσι τὰ πυροπολούμενα χείλη των ὅλα τὰ πλήθη ἐκεῖνα καὶ δὲν εὑρίσκουσι παρὰ ἕν, ἐν ᾧ προσεφέρετο ἀντὶ νεροῦ σκωληκοφόρος ἅλμη. Μόνον τὰ βαθράκια ἔλειπον ἐξ αὐτῆς. Τρέπονται πάντες, ἡλιοκαεῖς καὶ βουτιγμένοι στὴ σκόνη πρὸς τὴν παραλίαν, ἐπιβαίνουσι τῶν λέμβων καὶ πλέουσι εἰς τὰ ἀτμόπλοια μυρίας βλασφημίας ἀπαγγέλλοντες. Ἐπὶ τῆς *Θεσσαλίας* ἑξηκοντὰς χρυσοκανθάρων ἑξηκολούθει κεκοκκαλίζουσα τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματος, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τις ἐξ αὐτῶν.

Ἐπὶ τῆς *Κρήτης* οἱ ἐπιβάται συνωθοῦντο πέριξ τοῦ Γιώργη Διαμαντοπούλου, αὐτοχειροτονήτου τῆς ἡμέρας ῥήτορος.

— Μωρὲ, ἔλεγεν ἐν ἀπελπισίᾳ, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, τί μοῦρλα μοῦλθε νὰ σηκωθῶ νὰ ἔλθω ἐδὼ στὸ ξεθέωμα!

— Τί δὲν σ' ἄρεσε Διαμαντόπουλε ;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ. Ἄμα ποῦ ἔχω ἕνα εἰκοσιοκτάρικο, ἐδὼ θἄρχωμε νὰ πέρνω τὸν ἀέρα μου.

— Πάει ἡ βάρκα! — Θεὲ καὶ Παναγία.— Βούλιαξε μιὰ βάρκα.— Πνιγῆκαν τόσοι ἄνθρωποι.— Δὲν φαίνεται κανένας.

Ἡ τοὺς κλητῆρας φέρουσα λέμβος ἡ βυθισθεῖσα ἐκ τῆς ἀβελτηρίας τοῦ πλοιάρχου τῆς *Ἴριδος* ἐπέπλεε τὴν τρόπιδα ἄνω ἔχουσα. Παρῆλθον λεπτά τινα καὶ οὐδεμία λέμβος εἶχεν ἔτι προσδράμει πρὸς σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν, οὐδ' ἐκ τῆς *Ἴριδος* ἐρρίφθη τοιαύτη, διήγειρε δὲ τὴν βαθυτάτην πάντων ἀγανάκτησιν ἡ σκληρότης ἑλληνικῆς τινος πολεμικῆς λέμβου, ἥτις διῆλθε ἐν μέσῳ τῶν ναυαγῶν ταχύπλους, ὡς νὰ μὴ ἐπνίγοντο ἄνθρωποι.

Ἡ ἐπιστροφὴ ὑπῆρξε φαιδρὰ, ἡ δὲ *Θεσσαλία* ταχυπλοοῦσα ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει τοῦ ἀτμοῦ κατέφθασε τὴν *Κρήτην* προεκπλεύσασαν.

— Καπετάνιε, ἐβόα ἀστεῖός τις γέρων, βάλε φωτιὰ καὶ μᾶς πέρασαν. Καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ *Θεσσαλίᾳ* στρεφόμενος. — Δὲν πιάνετε, δὲν πιάνετε, ἐκραύγαζε, βγάλτε καμπόσα κάρβουνα, καὶ σᾶς λέμε.

Ὅταν κατέπλευσεν ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς ὁ ἀτμήρης στόλος, τὸ θέαμα ἦτο λαμπρότατον. Ἄπλετον φῶς ἠλεκτρικὸν καὶ ἄλλα πολύχρωα φῶτα κατεφώτιζον αὐτόν.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν ἠκούσθη καὶ πάλιν φωνή τις.

— Δηλαδὴ μεγαλειτέρα παλαβωμάρα δὲν μποροῦσε νὰ ματαγίνῃ, παρὰ ν' ἀφήσῃ κάνεις τὴ δουλιά του καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ πάῃ στὸ Καλαμάκι, γιὰ νὰ δῇ πῶς ὁ Τρικούπης θὰ κάνῃ τὸ ἄλογο ζεμένος στὸ καροτσάκι.

Παληάνθρωπος.

ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ!

Πρωὶ πρωὶ εὑρέθηκα μὲς τοῦ Γουδῆ τὴν *Κρήτη*,
μὰ τόσοι ἐστιβάχθησαν σὲ τοῦτο τὸ βαπόρι,
ὅπου κτυποῦσε καθενὸς ἡ μύτη μ' ἄλλη μύτη
ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ, ψηλὰ, 'στὴν πρύμνη καὶ 'στὴν πλώρη,

Δὲν εἶχες τόπο νὰ σταθῇς καὶ τόπο νὰ καθίσῃς,
καὶ ἔνοιωθες ἐρεθισμὸ εἰς ὅλας τὰς αἰσθήσεις.

—

Λογῆς λογῆς ἀναπνοὴ τὴ μύτη σου ἐκτύπα,
χωρὶς νὰ θέλῃς ἔπιανε τὸ χέρι σου φουστάνι,
τ' αὐτί σου ἀσυνείδητος πολυλογᾶς ἐτρύπα,
καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἔβλεπες ἡ ἀσχημιὰ ποῦ φθάνει.
Λαχτάριζε κι' ἡ γλῶσσά σου νὰ πιῇ νερὸ μιὰ στάλα,
μὰ ποῦ 'μποροῦσες 'στὸ σωρὸ νὰ κατεβῇς τὴ σκάλα!

—

Ἐνῷ σὺ ἤθελες ψηλὰ 'στὸ *Κάσσαρο* ν' ἀνέβῃς,
σοῦ δίναν μιὰ κι' ἐπήγκινες ἀλλοῦ σὰν μαργιονέττα,
καὶ θυμωμένος ἄρχιζες πολλοὺς νὰ μνημονεύῃς . . .
ἀληθινὸ *ξεθέωμα* μὲ δύο λόγια σκέτα.
Καὶ τὸ βαπόρι ἔγερνε ἀπὸ τὸ τόσο βάρος,
κι' ἐσφύριζε μὲς 'στῆς φωναῖς τοῦ κόσμου κι' ὁ *φουγάρος*.

—

Ἔ! τότε 'λίγο ἔλειψε μὲς' τὸ σωρὸ νὰ σκάσω,
κατάλαβα τὸ στῆθος μου ἀπὸ θυμὸ νὰ βράζῃ,
καὶ μοῦλθε εἰς τὰ σίδερα τοῦ βαποριοῦ νὰ σπάσω
τὸ παλαβό κεφάλι μου, ὁποῦ μυαλὸ δὲν βάζει.
Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ θέλω Καλαμάκι,
νὰ 'δῶ τὸν σὶρ Χαρίλαο νὰ σέρνῃ τ' ἀμαξάκι!

—

Ἀκοῦς ἐκεῖ! τομὴ Ἰσθμοῦ . . . μονάχος μου μιλοῦσα,
καὶ τί μὲ μέλει γιὰ τομαῖς; σ' αὐτὸ ἐγὼ σὲ θέλω;
ἀγριεμμένη 'πρόβαλλε κι' ἡ νευρική μου Μοῦσα,
κι' ἄρχισα ζῶντας καὶ νεκροὺς 'στὸ διάβολο νὰ στέλλω.
Κι' ἐν πρώτοις 'πῆγε ἄνευλα ἡ παντοκράτωρ Ρώμη,
ἔπειτα, Νέρων, Τοὺρ, Λεσσὲψ καὶ ἄλλοι περιδρόμοι.

—

Ἔπειτα ἔστειλα ἐκεῖ τοῦ Μπούμπουλη τὸ στόλο,
τὸ Καλαμάκι, τὸν Ἰσθμὸ, τὰ Ἴσθμια τ' ἀρχαῖα,
τὸ *Κάσσαρο*, τὴν ἄγγυρα, καὶ τὸ βαπόρι ὅλο,
τὰ ἔμψυχα, τὰ ἄψυχα, ἀμφίβια, χερσαῖα.
Μὰ τίποτα δὲν ἔμεινε ὁποῦ νὰ μὴ τὸ στείλω,
ζώων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ κάθε εἴδους φῦλο.

—

Κι' ἀφοῦ μονάχος ἔκαμα ὅλο τὸ γύρο τοῦτο,
ἀφοῦ στερὰ καὶ θάλασσα ἐπῆρα 'στὸ θυμό μου,
καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸν κόσμο στὸ μινοῦτο,
ἐτίναξα 'στὸ διάβολο κι' αὐτὸ τὸν ἑαυτό μου.
Καὶ ἔτσι ἐτελείωσα τὸ διαβολοταξίδι,
χωρὶς νὰ βλέπω ἄνθρωπο, οὔτε γυναῖκας φρύδι.

—

Τοῦ Πειραιῶς τὴ θάλασσα ἡ *Κρήτη* μας ἀφίνει,
ἐμπρὸς αὐτὴ καὶ 'πίσω της οἱ ξακουσμένοι στόλοι,
σὰν ναυμαχία νόμιζες μεγάλη πῶς θὰ γίνῃ,
θαρροῦσες πῶς πηγαίναμε νὰ πάρουμε τὴ Πόλι.
Ἡ μουσικὴ ἀπὸ μακρυὰ τ' αὐτιά μας ἡμερόνει,
καὶ χάνοντ' 'στὸ πέλαγος οἱ πεταχτοί της τόνοι.

—

Ἀ'στὰ πλάγια μας ἡ θάλασσα πηδᾷ, κτυπᾷ, ἀφρίζει,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀσπρίζουνε τοῦ Πόντου αἱ ἐκτάσεις,
ὁ ἥλιος τῆς ἀκτίναις του τῆς πρωϊναῖς σκορπίζει,
ποῦ λὲς καὶ ἄστρα τρέμουνε 'στὴν πλάκα τῆς θαλάσσης.
Βαστοῦν μὲ στόμα ἀνοικτὸ οἱ γλάροι μὲς 'στὸ κῦμα,
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονο 'στῆς πείνας των τὸ θῦμα.

—

Κομμάτιαζε τὰ κύματα, ὦ Κρήτη, τ' ἀφρισμένα,
τῆς Σαλαμῖνος διάβαινε τὰ βράχια καὶ τοὺς τόπους,
δὲν θέλω εἰς τὰ χρόνια μας νὰ λάθῶ τὰ περασμένα,
νὰ θυμηθῶ μικροὺς θεοὺς καὶ γίγαντας ἀνθρώπους.
Ἀφήσετε τὴ θάλασσα αὐτὴ νὰ ἡσυχάζῃ,
τὸ δοξασμένο κῦμά της κάνεις μὴν τὸ πειράζῃ.

—

Ἐφθάσαμε, τὴν ἄγκυρα ἀφίνει τὸ βαπόρι,
ἡ βάρκαις πᾶνε κι' ἔρχονται, κτυποῦνται καὶ κτυπιῶνται,
μὲ φουστανέλλαις ἄγριοι φωνάζουν βαρκαδόροι,
καὶ οἱ κομψοὶ ποδόγυροι ἀλύπητα πατιοῦνται.
Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπρόσμενα νὰ ἔβγῃ τὸ Παλάτι,
μαζί μ' αὐτὸ νὰ 'βγῶ κι' ἐγὼ εἰς ὅλων τὸ γεινάτι.

—

Μόλις 'στὴ βάρκα τῆς Αὐλῆς πατεῖ ἡ συνοδεία,
σὲ μιὰ κι' ἐγὼ κατάμονος καθίζω μὲ καμάρι,
καὶ πρὸς τιμήν μου ἔπεσε εὐθὺς μιὰ μπαταρία,
καὶ γειά σου Γειῶργο φώναζε τὸ στόμα τοῦ βαρκάρη.
Ἐνόμιζα ἡ κανονιαῖς πῶς ἔπεφταν γιὰ μένα,
κι' ἀπ' τὸ καμάρι φούσκωνα σὰν διάνος ὁλοένα.

—

Ἐβγῆκα ἔξω μόνος μου ὡσὰν ἀριστοκράτης,
κι' εὐθὺς Καλαμακιώτικη μὲ ὑπεδέχθη σκόνη,
μ' ἐτύλιξε μὲς στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα σύννεφά της,
μοῦ φράζει μύταις, τσόματα, καὶ μὲ ἀποθεόνει.
Καὶ μέσα εἰς τὰ σύννεφα ὡσὰν θεὸς κρυμμένος,
Ζήτω, φωνάζω, ὁ Ἰσθμὸς, κατενθουσιασμένος

—

Ὁ ἥλιος ὅμως πιὸ καλὰ μᾶς ἐπεριποιήθη·
ἀνέβη μισοούρανα γιὰ χάρι μας νὰ λάμπῃ,
καὶ ὅλη κατακέφαλα ἡ ζέστη του ἐχύθη,
κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀσπριζε κι' ἡ ὠμορφιὰ τοῦ *Μπάμπη*!
Μὰ τί χρυσᾶ ἐγκαίνια! . . ψυχή μου Καλαμάκι!
ὡς κι' ὁ Τρικούπης ἔπεσε μαζί μὲ τ' ἀμαξάκι.

—

Ἀφίνω τὰ Ἐγκαίνια, τὰ ζήτω, τὸ Παλάτι,
κι' ὅπως ὁ Λὼτ τὰ Σόδομα φεύγω κι' ἐγὼ τρεχάτος,
χωρὶς νὰ ρίξω δίπλα μου ἢ πίσω μου τὸ μάτι.
Χωρὶς νερὸ, χωρὶς φαγεῖ, μὲ χώματα χορτάτος.
Ἀλλὰ δὲν ἤθελε στιγμὴ ἡ σκόνη νὰ μ' ἀφήσῃ,
καὶ ὡς 'στὴ βάρκα μ' ἔφερε νὰ μὲ ξεπροβοδήσῃ.

—

Ἀντίο, Καλαμάκι μου, . . . αὐτὴ ἡ τελετή σου
βαθυὰ μὲς 'στὸ κεφάλι μου θὰ μείνῃ ῥιζωμένη·
ὁ ἥλιος σου, ἡ σκόνη σου, ἡ περιποίησίς σου
κάθε καρδιὰ θὰ ἄφησε κατευχαριστημένη.
Σὲ εἶδα, Καλαμάκι μου, μὲ ὅλα τὰ καλά σου,
καὶ τρεῖς ἀνθρώπους νὰ χαθοῦν μὲς 'στὰ βαθυὰ νερά σου.

—

Κι' εἶδα τὸν ναύτη τὸν 'Ρωμηὸ νὰ μὴν ἀπλώσῃ χέρι
ἀπὸ τὸ χάος τὸ ὑγρὸ μιὰ ὕπαρξι νὰ σύρῃ,
μὲ ἕνα μόνο τίναγμα ζωὴ νὰ ξαναφέρῃ,
καὶ μάτια νὰ μὴν κλάψουνε γιὰ τέτοιο πανηγύρι.
Τοὺς εἶδα καὶ ἐθαύμασα τὴν ἔντιμή μας φύσι . . .
καὶ 'σὰν πνιγοῦμε θέλουμε βοήθεια ἀπ' τὴ Δύσι.

—

Νὰ ἦναι ἀγριώτεροι 'στὴ Ζηλανδία τάχα;
μὲ τέτοιους μαύρους στοχασμοὺς ἐγύρισα 'δῶ πέρα,
καὶ δὲν θυμοῦμαι ἄλλοτε τόσο πολὺ νὰ τάχα
Μὲ τοῦ διαβόλου τὄνομα ὅσο αὐτὴ τὴ 'μέρα.
Καὶ ἔστελλα καὶ ἔστελλα 'στὸ διάβολο ἀκόμα
μὲ πίκρα μέσα 'στὴν καρδιὰ κι' ἀνάθεμα 'στὸ στόμα.

Souris.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Πρόκειται περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν μετοχῶν τῆς **Ἠπειροθεσσαλίας**, ἥτις γίνεται πάλιν διὰ νὰ στραγγίξουν πέντε δέκα τραπεζῖται πέντε ἐξ ἑκατομμύρια ἀπὸ τῆς τσέπαις τοῦ δημοσίου.

Α'. Ποῦ κατέβαλον οἱ κύριοι ἱδρυταὶ τὰ 125 φράγκα; Δὲν μᾶς λένε τίποτε.

Β'. Ποῖος λόγος δικαιολογεῖ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν 140 φρ. εἰς ἑκάστην μετοχήν; Ποῖος τὰς ὑπερετίμησεν; Ἡ ἀγορά; Μετοχαὶ ὡς τώρα δὲν ὑπῆρχον. Τὰς ὑπερετίμησαν οἱ ἴδιοι διὰ νὰ βάλουν σ' τὴν τσέπη τὴν διαφορά! Διὰ νὰ λάβουν κομισιόνα 120 ἐπὶ τοῖς 100. Πληρώνετε κουτοί! Πληρώνετε, βλάκες!

Γ'. Διατί ψεύδονται λέγοντες ὅτι ἡ Τράπεζά των ἔχει ὅλα τὰ προνόμια τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν;

Μετὰ τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς καθυποβάλλομεν τὰ ταπεινά μας συγχαρητήρια τοῖς νέοις Bontoux καὶ Φιλιππὰρ, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐντίμους Ἀγροικογιάννιδες, τοὺς ἀγοραστάς.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τί ἄνοιξιν καὶ τί ἀέρα ποῦ ἀπολαμβάνομεν εἰς τὰς ἑορτάς μας οἱ χυνόμενοι μανιώδεις εἰς τοὺς περιπάτους! Ἐκεῖνος ὁ τῶν Πατησίων, ἐὰν δὲν εἶναι διὰ χοίρους, βεβαίως θὰ εἶναι διὰ μπούμπουλας καὶ χρυσομπούμπουλας (ἤτοι κανθάρους καὶ χρυσοκανθάρους). Ἤτο ποῦ ἦτο χωματοστρόβιλος, τώρα καὶ μὲ τὰς ἁμάξας τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, ἔγινε χωματοθάλασσα. Οἱ ἐπιβαίνοντες λοιπὸν πλοιαρίων, θαλαμηγῶν ἢ ἀτμοδρομόνων (ἁμαξῶν, κουπὲ, λανδῶ, ἵππων) δὲν κινδυνεύουσι νὰ πνιγῶσιν· ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς κολυμβηταί! ὅσον ἐπιδέξιοι καὶ ἂν εἶναι, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας των μισοπνιγμένοι. Πῶς νὰ μείνῃ ἰδέα καλοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, ἥτις μὲ τόσην ὄρεξιν τρώγει χῶμα, τὸ ἀθροιστικὸν αὐτὸ ὄνομα ὅλων τῶν περιττωμάτων. Πῶς δὲν ἀσφυκτιᾷ, πῶς δὲν λειποθυμεῖ, πῶς δὲν πίπτει χάμω νεκρά! Αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὸ Ἰατροσυνέδριον! Ἄλλως δὲν ἐξηγοῦμεν τὴν χωματομανίαν αὐτῆς τῶν κυρίων καὶ κυριῶν, παρ' ὅτι ἐλαττόνει τὴν ὄρεξίν των καὶ οὕτω κατορθώνουν νὰ φέρουν εἰς ἰσορροπίαν τὰς ἀπαιτήσεις τῆς *τοαλέτας* καὶ τῆς ἐπιδείξεως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πάντοτε ὀρφανῆς ἑλληνικῆς κοιλίας.

—

Αὐτὸς δὲ ὁ ψωροπερίπατος τῶν Πατησίων, αὐτὴ ἡ Κόλασις, αὐτὴ ἡ Σαχάρα, αὐτὸ τὸ σκονοκύλισμα, αὐτὴ ἡ χωματοφαγοῦρα, ἤρχισε νὰ ἀνακτᾷ ἀξιώσεις ψωρομογενοῦς, ὀνειρεύεται νὰ παρῳδῇ τὸ Βιεννᾶον παραδείσιον Πράτερ, μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαξῶν, ἑκάστης αὐτῶν ἐχούσης καὶ τὴν *λιβρέαν* της. Δὲν εἴδομεν χθὲς παρά τινι ἁμαξηλάτῃ καθήμενον μ' ἐστκυρωμένας τὰς χεῖρας *λακὲν*, φέροντα ἀντὶ πάσης *λιβρέας* τὴν *ῥόμπα ντὶ κάμαρα* τοῦ κυρίου του ἢ καὶ τῆς κυρίας του; Μὰ, Σουρῆ, δὲν φορεῖς τὰ γυαλιά σου, νὰ τὰ 'δῇς αὐτὰ λιγάκι;

—

Καὶ ἐκεῖνα τὰ Ζυθοπωλεῖα! Θεέ μου, τί μπίρα, τί χρῶμα, τί οὐσία! Ἤνοιξε καὶ ὁ Οὐράνιος Κῆπος. Πράγματι ἀχανής, λουλουδισμένος, ἀνοικτόκαρδος κῆπος! Ἀλλὰ πίνεται τὸ ἄρωμα; Τρώγονται ἡ ἀγκυναραις; Εἶσαι κατεδικασμένος νὰ ταράζῃς τὴν καρδιά σου μὲ τὴν οὐρόμπυραν κ' ἐκείνους τοὺς ἀπαισίους μελέδες τῶν μαραμμένων μαρουλιῶν, τῶν ἀηδῶς ἀκτινοβολούντων ἀλογοσαλαμίων καὶ τοῦ χυδαιοτέρου ἄρτου. Τί Ἀθῆναι! Τί Ἀθῆναι!

—

Σώζεσαι εἰς τὰ Σεπόλια! Φεύγεις εἰς τὴν Κολοκυθοῦ! Ἐὰν εἶσαι ἐρ' ἁμάξης, περίφημα! Εἶναι εἶδός τι μικροσκοπικῆς Ἐλβετίας ἐκεῖ, ὁλοπράσινης, μὲ τὰ φανταστικὰ ποτάμια της, λόφους, βατραχοὺς, κήπους, μαρούλια, ἀηδόνια. Τὴν Ἐλβετίαν σᾶς ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν τὴν εἴδομεν, εἴδομεν ὅμως τὰ Σεπόλια! Ἀλλ' ἂν εἶσαι πεζὸς, καὶ περάσῃ ἀπὸ κοντά σου ἅμαξα καὶ σὲ καταστήσῃ ἀλευρωμένον, ἕτοιμον διὰ τηγάνισμα; Πτύεις, βήχεις, βρίζεις, δαιμονίζεσαι καὶ φεύγεις. Τί ἠδύναντο νὰ εἶναι αὐτὰι αἱ ἐξοχαί, ἂν εἴχομεν Δήμαρχον, καὶ ὄχι ξύλον ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον!

—

Ἔχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν τὸν ἐνθουσιώδη ἀνταποκριτὴν ἐξ Ἰταλίας τῶν *Νεῶν Ἰδεῶν* καὶ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, **Ἀγησίλαον Γιαννόπουλον**, υἱὸν ἀοιδίμου διακεκριμένου δημοσιογράφου, κληρονομήσαντα παρ' αὐτοῦ τὸ δημοσιογραφικὸν τάλαντον, ἀλλ' ἐκμεταλλευόμενον αὐτὸ ἐν παρέργῳ, ἐν μέσῳ τῶν ἐμπορικῶν του ἀσχολιῶν, ἃς ὑπολαμβάνει ὡς τὸ ἱερώτερον πρὸς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν του καθῆκον. Εἶναι ὁ γράψας τὸν καλλιτεχνικώτατον ἐκεῖνον πρόλογον ἐν τῇ ὑπὸ Καμπούρογλου μεταφρασθείσῃ *Νάνα* τοῦ Ζολᾶ ἢ Ζώλα, ὡς κακοζώλως τὸν θέλει ὁ Ἀγησίλαος, καὶ διατυπώσας ἐκεῖ τὸ ὄνειρόν του, ἢ μᾶλλον τὸν ἐφιάλτην του, περὶ ἰδανικῆς τινος ἑλληνικῆς φιλολογίας παγκοσμίου. Εἶναι εἶδός τι Ρόκου Χοϊδᾶ τῆς Φιλολογίας. Τὴν θέλει καὶ αὐτὸς μίαν, με-

γάλην, ἀδιαίρετον. Τοῦτο δυνατὸν νὰ εἶναι μονομανία, δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ ἡ θετικωτέρα ἐκ τῶν ὡραίων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας πλανᾷ ἐν τῇ κεφαλῇ του, ὁ τοὺς δύο Ἑρμᾶς μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας χειριζόμενος Ἀγησίλαος· διότι πρὸ παντὸς ἄλλου εἶναι φύσει καλλιτέχνης ὁ Ἀγησίλαός μας. Καὶ τόσῳ πολὺ καλλιτέχνης, ὥστε ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ ὁ Τὺρ νέας ὁδοῦ ἐν τῇ ἐλαφρᾷ ἰδίως φιλολογίᾳ. Ἐπιθυμεῖ. Ὡς αἰσθητικὸς ἔχει ἐπίσης τὰς πρωτοτύπους ἰδέας του. Εἶναι γίγας τῆς μνήμης καὶ τῆς μελέτης. Μελετᾷ ἐμπορευόμενος. Δὲν τοῦ διαφεύγει τίποτε. Ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ ἰταλικὴ φιλολογία ἀλληλοστεφανοῦται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καὶ τῷ πνεύματι. Εἶναι ποιητὴς ὀλίγον ψυχρὸς, ὅσον εἶναι Ἕλλην πολὺ θερμός. Λατρεύει τὸν Βασιλιάδην, θαυμάζει τὸν Παπαρρηγόπουλον καὶ δὲν τάχει πολὺ καλὰ μὲ τὸν Παράσχον. Ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν, καὶ ἡ φιλολογία θὰ ἐνασχοληθῇ μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνασχολοῦνται μαζύ του τὰ ζυθοπωλεῖα, οἱ περίπατοι, ἡ δεσποινὶς Λίμα καὶ οἱ φίλοι του.

—

Ἀφίκετο ἐνταῦθα καὶ ὁ γενναῖος **Στεκούλης**, ὁ γνωστὸς συστρατιώτης τοῦ Γαριβάλδη, λαβὼν ἐν ταῖς μάχαις βαθμὸν συνταγματάρχου, ὡς ὁ κύριος Τὺρρ, ὁ τοῦ μεγάλου Λεσὲψ μικρὸς ἀντιπρόσωπος, ἔλαβε τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ, ὡς λέγει, ὑπὸ τὸν αὐτὸν Γαριβάλδην. Ἀλλ' ὁ κ. Στεκούλης δὲν ὀνομάζεται συνταγματάρχης, καί τοι ἔχει τὸ δίπλωμα τοῦ βαθμοῦ του, ἐνῷ ὁ κύριος Τὺρρ ὀνομάζεται καὶ παρονομάζεται Στρατηγός!!

—

Πάλιν ἐλωποδυτήθη παπᾶς φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πενῆντα λίρας! Αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς εἶναι λοιπὸν χρυσορυχεῖα. Προσεχῶς θὰ συστήσωμεν ἀνώνυμον Ἑταιρίαν μὲ ἰδανικὰ κεφάλαια πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν χρυσορυχείων αὐτῶν.

—

Ἐνῷ ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ ἀργυροῦ πτύου ἔρριπτε χῶμα εἰς τὴν χειράμαξαν καὶ ὁ Τρικούπης τὴν ἄδειαζε, αἱ μετοχαὶ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Ἰσθμοῦ ἐν Παρισίοις ὑψοῦντο κατὰ πολλὰς ἑκατοστύας φρ. Ὁ κ. Σκουζὲς εἶχε λάβει τηλεγράφημα πλήρης χαρᾶς. Ζήτω καὶ πάλιν ζήτω ἡ παντοδύναμος κυβεία.

—

Τί τελετὴ ἦτον ἐκείνη ἡ τοῦ ἁγίου Γεωργίου! Δυώμισυ στρατιῶται, τρία τετάρτου ἀλόγου, μισὸ κανόνι, μιάμισυ σημαία, τρεῖς σάλπιγγες καὶ δέκα θεαταί. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας. Αἱ ὀλίγαι ἀνεξάρτητοι ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων ἐφημερίδες, ὁ *Αἰὼν*, ὁ *Ῥαμπαγᾶς*, ἡμεῖς, κατωρθώσαμεν ἐπὶ τέλους νὰ κατεξευτελίσωμεν τὰς ἀνοήτους αὐτὰς παράτας, δι' ὧν μεταβάλλονται οἱ δυστυχεῖς στρατιῶται εἰς πλαγγόνας καὶ ὁ λαὸς εἰς χάχηδες καὶ οἱ βασιλεῖς εἰς ἀντικείμενα θέματος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πολιτείας εἰς εἶδός τι σχοινοβασίας,—pardon κ. Δημητρακάκη, ὑπάρχει βλέπετε καὶ ἄλλη *βασία*, πλὴν τῆς ἰδικῆς σας κτηνοβασίας χειροτέρας τῆς τοῦ Κήπου τῶν *Ἰλισσίδων Μουσῶν*.

—

Ὅταν περνοῦσαν τὰ ἐκ πενθίμου τσόχας κατεσκευασμένα ὑπασπιστόκρανα, εἷς ἐκ τοῦ πλήθους:

— Μωρ' αὐτὰ ἄξιζε νὰ τὰ φοροῦν τὰ ἄλογα τοῦ νεκροφορείου!

—

Μεταξὺ ἄλλων ἀπογοητεύσεων ἔπρεπεν οἱ τῆς Ἑταιρίας τῆς Τομῆς ἢ καὶ περιτομῆς νὰ μᾶς ποῦνε ψέματα καὶ αἱ δύο *Ἐφημερίδες*, παλαιὰ καὶ νέα, νὰ τὸ χάψουν, ὡς νὰ ἦτο μυῖγα, ὅτι εἶχαν καὶ ἀσημένιο ἁμαξάκι. Τὸ ἀσημένιο αὐτὸ εὑρέθη νὰ εἶναι ξύλινον. Τί ἄργυρος, τί ξύλο, ἔ κύριε Τύρ;

—

Ὅλα ἐξηχρειώθησαν! Καὶ αὐτὰ τὰ δελφίνια τοῦ Αἰγαίου τὴν ἡμέραν τῶν Ἐγκαινίων τῆς Τομῆς ἀπεδείχθησαν χυδαῖοι κωπηλάται, φοβούμενοι μὴ βρέξουν τὰ ῥοῦχά των, διὰ νὰ σώσουν πνιγομένους. Ἄλλην ἰδέαν εἴχομεν διὰ τὰ ναυτόπουλά μας. Ἀ! κυβερνῆται, ὅλα τὰ ἐξηχρειώσατε!

—

Εἴχομεν γράψει περὶ καταχρήσεως φύλλων τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ἐν τῷ ταχυδρομείῳ Σύρου. Νομίζομεν καθῆκόν μας νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ τοιοῦτο βεβαίως ἐγίνετο ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ διευθύνοντος τὸ Γραφεῖον κ. Παναγῆ Θεοδώρου, ἐκ τῶν καλλιτέρων ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων μας, γηράσαντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἀπολαύοντος τῆς ὑπολήψεως ὅλης τῆς Σύρου, καὶ καταστήσαντος τόσον εὐφήμως γνωστὸν τὸ ὄνομά του καὶ ἔξω τῆς Σύρου, διότι μετὰ μακρὰν κυκλοφορίαν τοῦ πλαστοῦ γραμματοσήμου διὰ τῶν ἑκουσίως τυφλοποντικῶν τοῦ τε Κεντρικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν γραφείων, πρῶτος ὁ Παναγῆς Θεοδώρου τ' ἀνεκάλυψε καὶ ἔσωσε τὸ δημόσιον ἀπὸ κολοσσαιωτέρων ζημιῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεμία ἠθικὴ ἀμοιβὴ τῷ προσεγένετο. Ἀρκεῖ ὅτι ἐπαιτοῦν *στατικῶς* παράσημα οἱ μεταβάντες εἰς Χίον φιλάνθρωποι Ἰατροί! Καὶ ἀρκεῖ ὅτι παρασημοφοροῦνται καθάρματα καὶ κλεφτοτραπεζῖται!

—

Εἰς δὲ τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν Ταχυδρομείου παρατηροῦμεν ὅτι οἱ ἐν Κρήτῃ καὶ Ἀδριανουπόλει συνδρομηταί μας δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὸ φύλλον των!

—

Ἂν εἴσθε μπολιασμένοι καὶ δὲν βαρύνεσθε, νὰ καταβῆτε εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ ἰδῆτε πῶς μεταφέρονται οἱ εὐλογιῶντες. Ἐνοικιάζεται τὸ κάρρον ἑνὸς Κουλουργιώτου, ἄραψ δέ τις ἀναβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, ἁρπάζει ἐπὶ τῶν ὤμων του τοὺς πάσχοντας, τοὺς σωρεύει ἐπὶ τοῦ κάρρου καὶ τοὺς μεταφέρει εἰς τὴν παραλίαν. Ἐκεῖ τοὺς ρίπτει ἐντὸς λέμβου καὶ τοὺς διαπορθμεύει εἰς Κάνθαρον. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ὁ κλητὴρ τὸν διατάσσει νὰ πλύνῃ τὸ κάρρον καὶ φεύγει.

Τόρα, τὸ πλύνει δὲν τὸ πλύνει, αὐτὸς τὸ ξεύρει. Ἔρχεται ὁ Κουλουριώτης, τὸ παίρνει καὶ τὸ μεταχειρίζεται δι' ἄλλας ἐργασίας. Ὁ δὲ πρῶτος πηγαίνει εἰς τὸ καφενεῖον χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, πίνει τὸν καφέ του ἡσυχώτατα, ἀνταλλάσσει χειραψίας καὶ καθεξῆς. Αὐτὰ πάλιν ἦσαν ἀπὸ τάγραφα!

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»
Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.